

sinde veed jeg nu, hvormeget jeg skylder dig. Uden din Vennehjælp havde jeg endnu været Jordens usleste Menneske. — Men lad mig nu gøre dig et Forslag! Kom over og besøg mig paa Favsingholm, naar der er gaaet et halvt Aar. Det skal da vise sig, om jeg er bleven klogere. Til Sommer altsaa!»

»Du regner med saa store Tal. Dersom det til den Tid var for silde?»

Torben Dihmer vendte sig fra ham.

»Naa ja! Saa er der et Menneske mindre i Verden. Det er det hele!»

»Det vil jeg sige dig, Torben, at havde jeg Magt som Agt, saa fik du ikke Lov til at rejse. Jeg spærrede dig inde, indtil du kom til Fornuft.»

»Ja, ligesom din Bror!» sagde Torben og vendte sig igen omkring. »Jeg forstaar det! Men gaa nu, Asmus! Ellers modstaar du maaske ikke Fristelsen til at erklære mig for gal. — Og dersom du kan, saa bevar endnu lidt Venskab for mig!»

FOR fuldt besat Sal og overfyldte Tilhørerpladser aabnedes Folketingets sidste Møde før Jul. Det var d. 21. December, Kl. 8 Aften. Oppe fra Galleriet og fra Logerne var alle Kikkerter rettet mod Enslevs hvide Hoved, der for første Gang efter tre Aars Forløb